

opusdei.org

Ferenc pápa Magyarországon

2023. február 27-én vált hivatalossá a hír, hogy Ferenc pápa április 28-30. között Magyarországra látogat. A bejelentést követő két hónap az előkészületről és a lelkes várakozásról szólt, és hatalmas volt az öröm, amikor a Szentatya repülőgépe április 28-án 9 óra 53 perckor leszállt Budapesten.

2023.05.01.

A várva várt apostoli út során Ferenc pápa többek között találkozott a papokkal, papnövéndékekkel és szerzetesekkel, a szegényekkel és menekültekkel, az ország vezetőivel és közéleti szereplőkkel, valamint Hilarion orosz ortodox metropolitával. Ellátogatott a Vakok Boldog Batthyány-Strattmann László Otthonába, találkozott a görögkatolikus hívekkel, majd szombat este 11 ezer fiatallal, akik jelenlétükkel és lelkesedésükkel megtöltötték a Papp László Sportarénát. Vasárnap délelőtt 50 ezer hívő részvételével mutatott be szentmisét a Kossuth téren. Látogatásának utolsó programpontja az egyetemi és kulturális élet képviselőivel való találkozó volt. Amerre járt, az út mentén kisebb-nagyobb csoportok, néhol egész tömegek várták, hogy akár csak egy pillanatra is közelről láthassák.

A három nap során minden Ferenc pápa látogatásáról szólt, amely felejthetetlen élmény volt. Gesztusai, közelsége és szeretete sokakat megérintett, hozzánk intézett szavai pedig még hosszan velünk maradnak, ösztönzésül és lelki táplálékul szolgálva imádságunkhoz és mindennapi életünkhöz. Köszönjük, Ferenc pápa!

A Szentatya üzenetében való elmélyülést segítő, az alábbiakban összegyűjtöttük Magyarországon elhangzott beszédeit:

2023. április 28., péntek

—Találkozó az állami vezetőkkel, a társadalmi élet és a diplomáciai testület képviselőivel a Karmelita kolostorban

—Találkozó a püspökökkel, papokkal, diakónusokkal, szerzetesekkel, papnövendékekkel és lelkipásztori

munkatársakkal a Szent István-
bazilikában

2023. április 29., szombat

—Találkozó a szegényekkel és
menekültekkel a Rózsák terei Árpád-
házi Szent Erzsébet-templomban

—Találkozó a fiatalokkal a budapesti
Papp László Sportarénában

2023. április 30., vasárnap

—Szentmise a Kossuth téren

—Regina Caeli

—Találkozó az egyetemi és a
kulturális élet képviselőivel a
Pázmány Péter Katolikus Egyetem
Információs Technológiai és Bionikai
Karán

.....

2023. április 28., péntek

Találkozó az állami vezetőkkel, a társadalmi élet és a diplomáciai testület képviselőivel a Karmelita kolostorban

Tisztelt Köztársasági Elnök Asszony,
Tisztelt Miniszterelnök Úr,

A Kormányzat és a Diplomáciai Testület mélyen tisztelt Tagjai, A társadalmi élet kiváló Vezetői és Képviselői, Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Szívből üdvözlöm Önöket, és köszönöm Elnök asszony köszöntését, kedves és mélyértelmű szavait. A politika a városból, a poliszból, az együttélés, a jogok garantálása és a kötelességek tiszteletben tartása iránti kézzelfogható szenvedélyből születik. Kevés olyan város van, ami segíti a gondolkodásunkat erről, mint ahogy Budapest, amely nemcsak méltóságteljes és életerős főváros, hanem a történelemnek is központi

helye: évszázadok jelentős fordulópontjainak tanúja, a jelen és a jövő főszereplője. Itt, ahogy egyik nagy költőtök írta: „A Dunának, mely múlt, jelen s jövő, egymást ölelik lágy hullámai” (József Attila: *A Dunánál*). Ezért szeretnék néhány gondolatot megosztani, Budapestet mint a történelem, a hidak és a szentek városát szemlélve.

1. *A történelem városa.* Ez a főváros ősi eredetű, amit a kelta és római kori maradványok is bizonyítanak. Pompája azonban a modern korba kalauzol, amikor az Osztrák–Magyar Monarchia egyik fővárosa volt, abban a békeidőben, amelyet belle époque-nak neveznek, és amely a monarchia létrejöttének éveitől egészen az első világháborúig tartott. A béke mellett a város fájdalmas konfliktusokat élt meg: nemcsak réges-régi megszállásokat, hanem a múlt században a náci és a kommunista diktatúra alatti

erőszakot és elnyomást – hogyan is lehetne 1956-ot elfelejteni? A második világháború idején pedig a lakosság tízezreinek deportálását, a megmaradt zsidó származású lakosság gettóba zárását és a rengeteg vérengzést. Ekkoriban sok igaz ember élt itt – ehelyütt gondolok például Angelo Rotta nunciusra –, lenyűgöző volt a kitartásuk és nagy az újjáépítés melletti elkötelezettségük, így Budapest ma az egyik olyan európai város, ami nagy számú zsidó lakossággal bír, egy olyan ország központja, amely ismeri a szabadság értékét és amely miután a diktatúrákért magas árat fizetett, küldetesként magában hordozza a demokrácia kincsének és a béke álmának őrzését.

Ennek kapcsán szeretnék Budapest alapítására utalni, amelyről ebben az évben ünnepélyesen emlékeznek meg. Ez ténylegesen 150 évvel ezelőtt, 1873-ban történt három

város, a Duna nyugati partján fekvő Buda és Óbuda, valamint a túlparton fekvő Pest egyesítésével. A kontinens szívében fekvő nagy főváros születése Európa közös útját idézi fel, ahol Magyarország is otthonra lelt. A háború utáni időszakban Európa az Egyesült Nemzetek Szervezetével a közösen kitűzött célban azt a nagy reményt képviselte, hogy a nemzetek közötti szorosabb kötelékek megakadályozzák a további konfliktusokat. Sajnos nem így történt. Abban a világban azonban, amelyben élünk, a közösségi politika és a multilateralizmus iránti szenvedély mintha már a múlté lenne: úgy látszik, végig kell néznünk, ahogy a béke álmát éneklő kórusnak sajnálatosan leáldozik, miközben a háború szólistái törnek utat maguknak. Általánosságban elmondható, hogy a nemzetek közötti békés és stabil közösség felépítése iránti lelkesedés mintha eltűnt volna az emberek fejéből, miközben új

mozgástereket jelöltek ki, megjelentek az ellentétek, fellángolt a nacionalizmus és az ítélkezés, a kommunikáció hangneme pedig elmérgesedett. Nemzetközi szinten úgy tűnik, hogy a politika a problémák megoldása helyett inkább az indulatokat szítja, megfeledkezve a háború borzalmai után elért érettségről, visszafejlődve egyfajta háborús infantilizmusba. A béke azonban soha nem a stratégiai érdekek követéséből fog fakadni, hanem olyan politikából, amely képes az egészet, mindenki érdekeit szem előtt tartani: odafigyelve az emberekre, a szegényekre és a jövőre; nem csupán a jelen hatalmára, nyereségére és lehetőségeire.

Ebben a történelmi helyzetben Európa szerepe alapvető jelentőségű. Mivel történelmének köszönhetően az emberiség közös emlékezetét képviseli, arra hivatott, hogy betöltse

az ennek megfelelő hivatást: gyűjtse egybe az elszakadtakat, fogadja be a népeket és senkit se tartson meg örökre ellenségének. Ezért elengedhetetlen, hogy újra felfedezzük az európai lelket: az alapító atyák lelkesedését és álmát, olyan államférfiakét, akik tudtak a saját korukon, a nemzeti határokon és a közvetlen szükségleteken túlra tekinteni és olyan diplomáciát kialakítani, amely képes volt egységet alkotni ahelyett, hogy a szakadékokat szélesítette volna. Arra gondolok, amikor De Gasperi egy kerekasztal-beszélgetésen, amelyen Schuman és Adenauer is részt vett, azt mondta: „Önmagáért, és nem másokkal szemben fogalmazzuk meg az egységes Európát... az egységért dolgozunk, nem pedig a megosztottságért” (*Hozzászólás az Európai Kerekasztal ülésén, Róma, 1953. október 13.*). És Schuman szavait idézve ugyanerről: „Az, amivel egy jól szervezett és életteli

Európa hozzá tud járulni a civilizációhoz, elengedhetetlenül szükséges a békés kapcsolatok fenntartásához, mert – emlékezetes szavak! – a világbékét csak úgy lehet megőrizni, ha az azt fenyegető veszélyekkel arányban álló kreatív erőfeszítéseket teszünk” (*Schuman-nyilatkozat*, 1950. május 9.). Korunk történelmi időszakában számtalan veszély leselkedik ránk, de felteszem a kérdést – gondolva a meggyötört Ukrajnára is –: vajon hol vannak a békét szolgáló kreatív erőfeszítések?

2. Budapest a *hidak városa*. Fentről szemlélve a „Duna gyöngyszeme” éppen a hídjainak köszönhetően mutatja meg különlegességét, amelyek összekötik a város részeit, harmóniát teremtve a város és a nagy folyó karaktere között. Ez a környezettel való harmónia elismerést kelt bennem ennek az országnak az elkötelezett ökológiai gondossága iránt. A különböző

valóságokat összekötő hidak azonban azt is sugallják, hogy el kellene gondolkodnunk az egység fontosságán, amely nem egyformaságot jelent. Budapesten ezt mutatja a több mint húsz kerület figyelemre méltó sokfélesége. Még a huszonhét nemzetet tömörítő Európa számára is, amely a népek közötti hidakra épül, szükséges mindegyikük hozzájárulása anélkül, hogy ez bármelyikük egyediségét csorbítaná. Ebben a tekintetben az egyik alapító atya jósolta meg: „Európa létezni fog, és semmi sem fog elveszni abból, ami az egyes nemzetek dicsőségét és boldogságát jelenti. Éppen egy nagyobb társadalomban, egy erősebb harmóniában tud az egyén érvényesülni” (a fent idézett hozzászólásból). Erre a harmóniára van szükségünk: egy olyan egészre, amely nem nyomja agyon a részeket, és olyan részekre, amelyek jól illeszkednek az egészbe, de megőrzik saját identitásukat. Jelzésértékűek

ebben a tekintetben a magyar Alaptörvény megfogalmazásai: „Valljuk, hogy az egyéni szabadság csak másokkal együttműködve bontakozhat ki”, illetve: „Hisszük, hogy nemzeti kultúránk gazdag hozzájárulás az európai egység sokszínűségéhez.” Tehát egy olyan Európára gondolok, amely nem válik a részeinek túszává és az önmagára hivatkozó populizmus áldozatává, de nem is válik cseppfolyós, sőt gáznemű dologgá, egyfajta absztrakt szupranacionalizmus képviselőjévé, amely nem vesz tudomást a népek életéről. Ez az „ideológiai gyarmatosítás” alantas útja, amely eltünteti a különbségeket – mint az úgynevezett genderkultúra esetében – vagy a szabadság beszűkített fogalmait helyezi az élet valósága elé, például vívmányként dicsekedve az értelmetlen „abortuszhoz való joggal”, ami mindig tragikus vereséget jelent. Ehelyett milyen csodálatos, ha egy személy- és

emberközpontú Európát építünk, ahol hatékony születés- és családpolitika működik, mint amelyet ebben az országban oly gondosan művelnek, ahol a különböző nemzetek egy családot alkotnak, amelyben mindegyikük növekedését és egyediségét ápolják. Vannak olyan országok Európában, ahol az átlagéletkor 46-48 év. Budapest leghíresebb hídja, a Lánchíd segít abban, hogy egy ilyen Európát képzeljünk el, egy sok különböző láncszemből állót, amelyek az összetartozásban találják meg szilárdságukat. Ebben segítségünkre van a keresztény hit, és Magyarország „hídépítő” lehet, kihasználva sajátos ökumenikus jellegét: itt különböző felekezetek élnek egymás mellett, ellentétek nélkül – emlékszem az összejövetelre, melyen együtt voltam velük másfél évvel ezelőtt –, tisztelettel tudóan, építő szellemben együttműködve. Lélekben és a

szívemben a pannonhalmi apátság,
az ország egyik nagy lelki
emlékműve felé fordulok, az imádság
helye és a testvériség hídja felé.

3. Ez elvezet az utolsó szemponthoz:
Budapest a *szentek városa* – az Elnök
Asszony Szent Erzsébetről beszélt –,
ahogyan ezt ebben a teremben ez az
új festmény is sugallja. Nem tudunk
nem gondolni Szent Istvánra,
Magyarország első királyára, aki
akkor élt, amikor Európában a
keresztények teljes közösségben
éltek; szobra a budai Várban
védelmezően a város fölé magasodik,
a főváros szívében álló, neki szentelt
bazilika pedig az esztergomi
bazilikával együtt az ország
legimpozánsabb egyházi épülete. A
magyar történelem tehát
életszentséggel fémjelezve született,
és nemcsak egy király, hanem egy
egész királyi család, az uralkodó,
hitvese, Boldog Gizella és fia, Szent
Imre szentsége által. Szent Imre

intelmeket kapott atyjától, amelyek egyfajta végrendeletet jelentenek a magyar nép számára. Ma megígérték nekem, hogy kapok majd egy példányt belőle, várom is! Néhány nagyon aktuális sort találhatunk benne: „Arra kérlek, hogy mindenütt és mindenekben a szeretetre támaszkodva ne csak atyafiságodhoz és a rokonságodhoz, vagy a főemberekhez, avagy a gazdagokhoz, a szomszédhoz és az itt lakóhoz légy kegyes, hanem az idegenekhez is.” Szent Istvánt az őszinte keresztény szellem vezeti, amikor ezt írja: „A szeretet gyakorlása vezet el a legfőbb boldogsághoz”, és a gondolatot ezzel zárja: „Légy szelíd, hogy sohase harcolj az igazság ellen” (*Intelmek*, X). Ily módon elválaszthatatlanul összekapcsolja az igazságot és a szelídséget. Ez a hit nagy tanítása: a keresztény értékekről nem lehet mereven és bezárkózva tanúságot tenni, mert Krisztus igazsága a szelídséget és a kedvességet jelenti a

Boldogságok szellemében. Innen fakad az a magyar népi jóság, amely a köznyelv bizonyos kifejezéseiben is megnyilvánul, mint például: „jónak lenni jó”, és „jobb adni, mint kapni”.

Ez nemcsak a szilárd identitás gazdagságáról árulkodik, hanem a mások iránti nyitottság szükségességéről is, amint azt az Alaptörvény is elismeri, amikor kimondja: „Tiszteljük más népek szabadságát és kultúráját, együttműködésre törekszünk a világ minden nemzetével.” És megerősíti: „A Magyarországon élő nemzetiségeket és népcsoportokat a magyar nemzet részének tekintjük”, valamint elkötelezi magát a nemzetiségek és népcsoportok nyelvhasználatára és saját kultúrájuk ápolására és védelmére mellett. Ez valóban evangéliumi perspektíva és ellensúlyozza azt a bizonyos – olykor a saját hagyományok, sőt, a hit nevében megindokolt – tendenciát,

hogyan az ember bezárkózik
önmagába.

Az Alaptörvény néhány határozottan keresztény szellemiségű szóval azt is kimondja: „Valljuk az elesettek és a szegények megsegítésének kötelességét.” Ez a magyar életszentség történetének folytatására utal, amelyről a főváros számos kultuszhelye beszél: az első királytól, aki lefektette az egymás mellett élés alapjait, eljutunk egy hercegnőig, aki ezt az építményt további méltóságra emelte. Ő Szent Erzsébet, akinek tanúságtétele minden földre eljutott. Hazátok e leánya huszonnégy éves korában halt meg, lemondva minden vagyonáról és mindenét szétosztva a szegények között. Az általa épített kórházban a legvégsőkig a betegek ápolásának szentelte magát: ő az evangélium fénylő drágaköve.

Tisztelt Vezetők, szeretnék
köszönetet mondani Önöknek az
ezen értékek által inspirált karitatív
és oktatási intézmények
támogatásáért, amelyekben a helyi
katolikus közösség munkálkodik,
valamint a világban, különösen is a
Szíriában és Libanonban élő, sok
megpróbáltatásnak kitett
keresztényeknek nyújtott konkrét
segítségért. Az állam és az egyház
közötti termékeny együttműködés
gyümölcsöző, azonban meg kell
őriznie a megfelelő határokat, hogy
ilyen is maradjon. Fontos, hogy
minden keresztény emlékezzen erre,
az evangéliumot tartsa viszonyítási
pontnak, ragaszkodjon a szabad és
felszabadító jézusi döntésekhez és ne
köteleződjön el a hatalom sajátos
logikája mellett. Ebből a szempontból
jó az egészséges szekularizáció, ami
nem azonos a széles körben elterjedt,
minden szakrális szempontra
allergiás és önmagát a profit oltárán
feláldozó szekularizációval. Azok,

akik kereszténynek vallják magukat, a hitvallókkal együtt elsősorban arra kaptak meghívást, hogy tanúságot tegyenek és együtt járjanak mindenkivel, ápolva az evangélium által ihletett humanizmust, amely két alapvető forrásból fakad: magunkra mint az Atya szeretett gyermekeire tekinteni és mindenkit testvérként szeretni.

Ebben az értelemben Szent István a testvériség csodálatos szavait bírta fiára, mondván, „ékesíti az országot” az, aki eltérő nyelvvel és szokásokkal érkezik oda. „Mert – írta – az egy nyelvű és egy szokású ország gyenge és esendő. Ennélfogva megparancsolom neked, fiam, hogy a jövevényeket jóakarattal gyámolítsd és becsben tartsd, hogy nálad szívesebben tartózkodjanak, mintsem másutt lakjanak” (*Intelmek*, VI). Ez a téma, a befogadás, ami napjainkban sok vitára ad okot, minden bizonnyal összetett. Azonban

azok számára, akik keresztények, az alapvető viszonyulás nem lehet más, mint amit Szent István hátrahagyott, ezt tanulva Jézustól, aki azonosította magát a befogadandó idegennel (vö. Mt 25,35). Krisztusra gondolva, aki jelen van a konfliktusok, a szegénység és az éghajlatváltozás elől menekülő, kétségbeesett testvéreink sokaságában, kell a problémával foglalkoznunk kifogások és halogatás nélkül. Ez egy olyan kérdés, amellyel együtt, közösen kell szembenéznünk, azért is, mert ott, ahol élünk, a hatásai előbb vagy utóbb mindenkit érinteni fognak. Ezért sürgető, hogy mint Európa, biztonságos és törvényes utakon, közös eljárásmódokon dolgozzunk egy olyan sorsfordító kihívással szemben, amelyet nem lehet elutasítással megfékezni, hanem csak elfogadni, hogy olyan jövőt teremthessünk, amely ha nem közös jövőnk lesz, akkor nem lesz. Ez pedig azokat hívja az élre, akik Jézust

követik és az evangéliumi tanúk példáját akarják utánozni.

Nem lehet felsorolni Pannonia Sacra valamennyi nagy hitvallóját, de szeretném legalább Szent Lászlót és Szent Margitot megemlíteni, továbbá utalnék a múlt század néhány nagyszerű alakjára, mint Mindszenty Józsefre, Boldog Apor Vilmos és Boldog Meszlényi Zoltán vértanú püspökökre, valamint Boldog Batthyány-Strattmann Lászlóra. Ők, megannyi különböző hitvallású igaz emberrel együtt, Hazátok atyái és anyái. Rájuk szeretném bízni ennek a számomra oly kedves országnak a jövőjét. És miközben megköszönöm, hogy meghallgattátok, amit el akartam mondani – köszönöm türelmeteket! –, szeretnék biztosítani benneteket közelségemről és imáimról minden magyarért, külön is gondolva azokra, akik az anyaországon kívül élnek, és megemlékezve mindazokról, akikkel

életem során találkoztam és akik oly sok jót tettek velem. A magyar szerzetesközösségre is gondolok, akiket Buenos Airesben segítettem.
Isten, áldd meg a magyart!

Forrás: <https://www.magyarkurir.hu/haz...>

**Találkozó a püspökökkel,
papokkal, diakónusokkal,
szerzetesekkel, papnövendékekkel
és lelkipásztori munkatársakkal a
Szent István-bazilikában**

Kedves Testvéreim a püspöki
rendben,

kedves Paptestvérek, Diakónusok,

megszentelt életet élő Fivéreim és
Nővéreim,

Papnövendékek, Lelkipásztori
Munkatársak,

kedves Testvérek!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Örülök, hogy ismét itt lehetek, miután veletek együtt részt vehettem az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson, mely a kegyelem nagy pillanata volt, és biztos vagyok abban, hogy lelki gyümölcseit máig élvezitek. Köszönöm Veres püspök úrnak a hozzám intézett üdvözetét, és hogy ezekkel a szavakkal tolmácsolta a magyarországi katolikusok vágyát: „Szeretnénk ebben a változó világban hitelesen tanúságot tenni arról, hogy nekünk Krisztus a jövőnk.” Krisztus. Nem azt mondja: „a jövő Krisztus”, nem, hanem: „nekünk Krisztus a jövőnk.” Ne keverjük össze a kettőt!

Ez az egyik legfontosabb feladat, amely előttünk áll: korunk változásait és átalakulását értelmezni és megpróbálni a lelkipásztori kihívásokkal a lehető legmegfelelőbb módon szembenézni. Krisztussal és

Krisztusban! Semmit sem Krisztuson kívül, semmit sem Krisztustól távol!

Ez akkor lehetséges, ha Krisztusra mint jövőnkre tekintünk: ő „az Alfa és az Ómega [...], aki van, aki volt és aki eljő, a Mindenható” (Jel 1,8), a kezdet és a vég, az emberi történelem alapja és végső célja. Ha e húsvéti időben annak dicsőségét szemléljük, aki „az Első és az Utolsó” (Jel 1,17), akkor megláthatjuk a világunkat időnként megrázó viharokat, a gyors és folyamatos társadalmi változásokat és a hit válságát is Nyugaton, de azzal a látással, amely nem enged a csüggedésnek, és nem veszíti szem elől a húsvét középpontját: a feltámadt Krisztust, aki a történelem középpontja és a jövő. Életünk, bármennyire is törékeny, szilárdan az ő kezében van. Ha erről megfeledkezünk, akkor mi, lelkipásztorok és világi hívők emberi eszközöket és megoldásmódokat fogunk keresni, hogy megvédjük

magunkat a világtól, bezárkózva
kényelmes és békés vallási
oázisainkba; vagy éppen
ellenkezőleg, alkalmazkodunk a
világiasság váltakozó széljárásaihoz,
akkor pedig kereszténységünk
elveszíti erejét, és megszűnünk a föld
sója lenni.

Térjünk vissza Krisztushoz, aki a
jövő, hogy ne essünk a világiasság
váltakozó széljárásainak csapdájába!
Ez lenne ugyanis a legrosszabb, ami
az Egyházzal történhet: egy világias
Egyház.

Ez két értelmezés – úgy is
mondhatnám, hogy két kísértés –,
amelytől Egyházként mindig
óvakodnunk kell. Az első a jelenlegi
történelem katasztrofális olvasata,
amelyet azok kishitúsége táplál, akik
azt ismételve, hogy minden
elveszett, nincsenek már meg a múlt
értékei, nem tudjuk, hová jutunk.
Annyira szép, hogy Sándor

főtisztelendő úr hálát adott Istennek,
aki „megszabadította őt a
kishitúségtól”! És mit csinált az
életéből, egy nagy katedrális? Nem,
hanem egy kis, vidéki
szükségkápolnát. De megcsinálta,
nem hagyta magát legyőzni.
Köszönöm, testvérem! És ott a másik
veszély, saját korunk naiv olvasata,
amely viszont az alkalmazkodás, a
konformitás kényelmén alapul, és
elhiteti velünk, hogy mégiscsak
rendben van minden, csak a világ
mostanra megváltozott, és
megkülönböztetés nélkül
alkalmazkodnunk kell hozzá. Ez
helytelen! Íme, a katasztrofális
kishitúséggel és a világias
alkalmazkodó szellemmel szemben
az evangélium új látást ad nekünk,
megajándékoz a megkülönböztetés
kegyelmével, hogy egyszerre
befogadó magatartással és a prófécia
lelkével lépünk be korunkba. Vagyis
a prófeciára nyitott befogadással.
Nem szeretem a „prófétai” jelzőt

használni, túl sokszor használjuk. A főnevet használjuk: prófécia. A főnevek válságát éljük át, és oly gyakran nyúlunk a melléknevekhez. Nem! Prófécia. Befogadó magatartással, nyitott lélekkel, és prófeciával a szívünkben!

Ennek kapcsán szeretnék röviden utalni egy gyönyörű képre, amelyet Jézus használt: a fügefa képére (vö. Mk 13,28–29), amely a jeruzsálemi templommal összefüggésben jelenik meg. Azokat, akik annak gyönyörű köveit csodálták, és így egyfajta világias konformizmusban éltek, biztonságukat a szent térbe és annak ünnepélyes pompájába helyezve, Jézus arra figyelmeztette, hogy itt a földön semmit sem szabad abszolútnak tekinteni, mert minden bizonytalan, és kő kövön nem marad – a zsolozsmában ezekben a napokban a Jelenések könyvét olvassuk, mely elénk tárja, hogy kő kövön nem marad –, ugyanakkor az

Úr nem akar csüggedést okozni, sem félelmet kelteni, ezért hozzáteszi: amikor minden elmúlik, amikor az emberi templomok összeomlanak, amikor szörnyű dolgok történnek és heves üldözések támadnak, akkor „majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkön nagy hatalommal és dicsőséggel” (vö. Mk 13,26). És itt hív meg bennünket arra, hogy a fügefát szemléljük: „Vegyetek példát a fügefáról. Amikor hajtása már zsendül és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Így ti is, mihelyt látjátok, hogy ezek mind bekövetkeznek, tudjátok meg, hogy közel van, már az ajtóban” (Mk 13,28–29). Arra kapunk tehát meghívást, hogy gyümölcsöt termő növényként használjuk fel a nekünk adott időt, annak változásaival és kihívásaival együtt, mert mindezeket keresztül – mondja az evangélium – az Úr közeledik. És addig is arra vagyunk hivatva, hogy megbecsüljük ezt az időt, hogy

olvassuk az evangéliumot és elvessük a magvait, hogy lemetsszük a gonoszság száraz ágait, hogy gyümölcsöt teremjünk. Próféciával végzett befogadásra kaptunk meghívást.

Próféciával végzett befogadás: azt jelenti, hogy megtanuljuk felismerni Isten jelenlétének jeleit a való világban, még ott is, ahol nem jelenik meg kifejezetten a keresztény szellem jegyében, vagy ahol kihívás vagy kérdés formájában érkezik.

Ugyanakkor mindent az evangélium fényében kell értelmeznünk, anélkül, hogy elvilágiasodnánk – erre vigyázzatok! –, a keresztény prófécia hirdetőiként és tanúiként.

Vigyázzatok az elvilágiasodás folyamatára! A világiasságba süllyedés talán a legrosszabb, ami egy keresztény közösséggel történhet! Azt látjuk, hogy még ebben az országban is, ahol a hit hagyománya szilárdan gyökeret vert,

tanúi vagyunk az elvilágiasodásnak és az azt kísérő jelenségek terjedésének, mely veszélyezteti a család egységét és szépségét, kiteszi a fiatalokat az anyagi és hedonista életideál kockázatának és polarizálja az új kérdésekről és kihívásokról szóló vitát. Így megjelenik az a kísértés, hogy megmerevedjünk, bezárkózzunk és „harcos” hozzáállást vegyünk fel. Pedig ez a valóság lehetőségeket is hordozhat számunkra, keresztények számára, mert hitre és bizonyos témák elmélyítésére ösztönöz, és arra hív, hogy feltegyük magunknak a kérdést: ezek a kihívások miként léphetnek párbeszédbe az evangéliummal, hogy új utak, eszközök és nyelvezet keresésére indítsanak? Ebben az értelemben jelentette ki XVI. Benedek, hogy a szekularizáció különböző korszakai az Egyház segítségére voltak, mert „lényegesen hozzájárultak belső megtisztulásához és reformjához. A szekularizációk

valójában [...] minden alkalommal az Egyház mély megszabadulását jelentették a világiasság formáitól” *(Találkozó az Egyházban és a társadalomban elkötelezett katolikusokkal, Freiburg im Breisgau, 2011. szeptember 25.)*. Ha bármiféle szekularizációval találkozunk, az valójában kihívás és felhívás arra, hogy megtisztítsuk az Egyházat mindenféle világiasságtól. Térjünk vissza ehhez a szóhoz, mely a legrosszabb: a világiasságba süllyedés a legrosszabb, ami történhet velünk! Ez egy békés, megnyugtató pogányság, olyan pogányság, amely nem veszi el a békédet. Miért? Mert jó? Nem! Hanem mert érzéketlenné tesz, elaltat!

A mai élethelyzetekkel folytatott párbeszédre irányuló elköteleződés azt kívánja a keresztény közösségtől, hogy jelen legyen és tanúságot tegyen, hogy képes legyen félelem és

megcsontosodás nélkül meghallgatni a kérdéseket és meglátni a kihívásokat. Ez a jelen helyzetben nem könnyű, mert belső nehézségekből sincs hiány.

Különösen a papok túlterheltségét szeretném kiemelni. Egyrészt a plébániai és lelkipásztori élet követelményei sokrétűek, másrészt a hivatások száma csökken, és a papok kevesen vannak, sokan közülük előrehaladott korúak és a fáradtság jelei mutatkoznak rajtuk. Ez sok európai ország közös valósága, amellyel kapcsolatban fontos, hogy mindenki – lelkipásztorok és világi hívők egyaránt – érezze a közös felelősséget: mindenekelőtt az imádságban, hiszen a válaszok az Úrtól és nem a világtól jönnek, a tabernákulumból, nem pedig az internetről. Aztán a hivatásokért végzett lelkipásztori munka szenvedélyében, keresve annak a módját, hogy a sajátos megszentelődés útján is lelkesen

felkínáljuk a fiataloknak Jézus követésének a varázsát.

Szép, amit Krisztina nővér a „Jézussal való perlekedésről” mondott. Nehezen alakult az ő hivatása, hiszen ahhoz, hogy domonkos lehessen, először egy ferences pap segítette, aztán a jezsuiták a lelkiyakorlatokkal..., és végül domonkos lett. Ügyes vagy! Szép utat jártál be! Szép, amit Krisztina nővér a „Jézussal való perlekedésről” mondott: hogy miért éppen őt hívta meg, azt akarta, hogy a testvéreit hívja, ne őt. Szükség van azokra, akik meghallgatják a fiatalokat és segítik őket, hogy jól tudjanak perlekedni az Úrral! És általánosabban: szükség van arra, hogy egyházi reflexiót kezdeményezzünk – szinodális, együttesen végzett reflexiót – a lelkipásztori élet megújítására, nem megelégedve a múlt ismétlésével, nem félve a plébánia átszervezésétől,

hanem prioritásként kezelve az evangelizációt és aktív együttműködést kezdeményezve a lelkipásztorok, a katekéták, a lelkipásztori munkatársak és a tanárok között. Ti már ezen az úton jártok: kérem, ne álljatok meg! Keressétek a lehetséges módokat, hogy örömmel tudjatok együttműködni az evangélium ügyében és együtt mozdítsátok elő, ki-ki a maga karizmájával a lelkipásztori munkát mint örömhírhirdetést, kérügmátikus örömhírhirdetést, vagyis amely megszólítja az emberek lelkiismeretét. Szép volt, amit ebben az összefüggésben Dorina arról mondott, hogy a narráció és a kommunikáció által, a mindennapi életet érintve kell elérnünk felebarátainkat. Itt megállok egy kicsit, hogy kiemeljem a katekéták gyönyörű munkáját, ezt az antiquum ministeriumot. Vannak olyan helyek a világon – gondoljunk például

Afrikára –, ahol az evangelizációt katekéták végzik. A katekéták az Egyház oszlopai! Köszönjük, amit tesztek! Köszönetet mondok a diakónusoknak és a katekétáknak is, akiknek döntő szerepük van a hit átadásában a fiatalabb nemzedékeknek, és mindazoknak, tanároknak és nevelőknek, akik nagylelkűen munkálkodnak az oktatás területén: köszönöm, nagyon szépen köszönöm!

Engedjétek meg, hogy elmondjam: a lelkipásztori munka akkor lesz gyümölcsöző, ha képesek vagyunk megélni azt a szeretetet, amelyet az Úr parancsolt nekünk, és amely az ő Lelkének ajándéka. Ha távolságtartónak vagy megosztottnak mutatkozunk, ha megcsontosodunk álláspontjainkban és csoportosulásainkban, akkor nem fogunk gyümölcsöt teremni. Önmagunkra gondolunk, saját

elgondolásainkra, saját teológiánkra gondolunk.

Szomorú, ha megosztottak vagyunk, mert ahelyett, hogy egy csapatként játszanánk, az ellenség játékát segítjük: a sátán bomlaszt, a sátán művésze a bomlasztásnak, ez a specialitása!

Mi pedig egymástól eltávolodott püspököket, a püspökükkel feszültségben élő papokat látunk, viszály van az idősebb és a fiatalabb papok, az egyházmegyések és a szerzetesek, a papok és a világi hívők, a latinok és a görögök között; pártokra szakadunk az Egyház életét érintő kérdésekben, de politikai és társadalmi téren is, mereven képviselve ideológiai álláspontunkat. Ne engedjétek be az ideológiákat! A hitéletet, a hívő magatartásmódot nem lehet ideológiára redukálni: ez a sátántól való! Nem, kérem: az első lelkipásztori cselekedet az egymás

közti közösségről való tanúságtétel, mert Isten maga közösség, és ott van jelen, ahol testvéri szeretet uralkodik. Győzzük le az emberi megosztottságot, hogy együtt dolgozzunk az Úr szőlőjében! Merüljünk el az evangélium szellemében, verjünk gyökeret az imádságban, különösen a szentségimádásban és Isten igéjének hallgatásában, törekedjünk az élethosszig tartó tanulásra, ápoljuk a testvériséget, a közelséget és az egymásra való odafigyelést. Nagy kincs birtokába jutottunk, ne pazaroljuk el az evangéliumhoz képest másodlagos értékeket hajszolva!

Itt hadd figyelmeztesselek benneteket: óvakodjatok a pletykálástól, a püspökök közötti, a papok közötti, a szerzetesnők közötti, a világi hívők közötti fecsegéstől...A pletyka rombol. Olyan szép dolognak tűnik a fecsegés, édes, mint a

cukorka, jó dolog másokról fecsegni.
Az ember gyakran beleesik.
Vigyázzatok, mert ez a rombolás útja.

Ha egy felszentelt személynek, egy megszentelt személynek vagy egy világi hívőnek, aki komolyan veszi hivatását, sikerül, hogy sose szóljon meg másokat, az egy szent! Ezen az úton menjete: ne mondjatok rosszat másokról! „Ó, Atyám, ez nehéz, mert néha az ember elcsúszik: itt ezt mondom, ott amazt...” A megszólás ellen van egy jó orvosság: például az ima; de van egy másik jó orvosság is: megharapni a nyelvünket. Tudtátok ezt? Harapjátok meg a nyelveteket, és ne pletykáljatok! Rendben?

És még egy dolgot szeretnék mondani a lelkipásztoroknak: az Atya arcát mutassátok meg Isten szent népének, és alakítsátok ki a családias lelkületet – ne legyünk merevek, hanem irgalmas és könyörületes tekintettel és

megközelítésekkel élünk. Ezzel kapcsolatban szeretnék hangsúlyozni egy dolgot: mi Istennek a stílusa? Isten első stílusa a közelség. Ő maga mondta ezt a Második Törvénykönyvben: „Mondd, melyik néphez vannak olyan közel az istenei, mint én tehozzád?” Isten magatartására a közelség, az együttérzéssel és a gyengédség jellemző. Közelség, együttérzés és gyengédség: ez Istennek a stílusa. Ezt a stílust kövessük! Vajon én közel állok-e az emberekhez, segítem-e az embereket, együttérző vagyok-e, vagy mindenkit elítélek? Gyengéd és kedves vagyok-e? Tehát semmi merevség, hanem közelség, együttérzés és gyengédség!

Ezzel kapcsolatban megragadtak József atya szavai, aki felidézte testvére, Brenner János boldoggá avatását és szolgálatát, egy olyan papét, akit mindössze huszonhat éves korában barbár módon

meggyilkoltak. Ennek a népnek hány meg hány vértanúja és hitvallója élt a múlt század totalitárius diktatúrái alatt! Sokat szenvedtetek! Boldog János annyi szenvedést élt át, hogy könnyen megtehetette volna, hogy haragot tart, bezárkózik, merevvé válik. Ehelyett jó pásztor volt.

Erre van mindannyiunknak, különösen a papoknak szükségünk: irgalmas tekintetre, együttérző szívre, mely mindig megbocsát, újra és újra megbocsát, amely segít az újrakezdésben, befogad és nem ítélkezik, nem zavar el, bátorít és nem kritizál, szolgál és nem pletykál.

Ez a magatartás felkészít bennünket a befogadásra, olyan befogadásra, amely prófécia. Felkészít az Úr vigasztalását közvetíteni a világban tapasztalható fájdalom és szegénység valóságában, közel lenni az üldözött keresztényekhez, a befogadást kereső menekültekhez, a más etnikumú

emberekhez, és bárkihez, aki rászorul.

A szentség nagyszerű példáival bírtok ebben a tekintetben, mint például Szent Mártonéval. Az ő gesztusa, amellyel megosztotta köpenyét a szegénnyel, sokkal több, mint a szeretet cselekedete: egy olyan Egyház képe, amely felé törekednünk kell, amit a Magyar Egyház Európa szívében próféciaként hordozhat: az irgalmasság és közelség felmutatása. De szeretnék megemlékezni Szent Istvánról is, akinek ereklyéje itt van mellettem: ő, aki először bízta Isten anyjára a nemzetet, aki elszánt evangéliumhirdető térítő volt, kolostorok és apátságok alapítója, képes volt arra is, hogy mindenkit meghallgasson és mindenkivel párbeszédet folytasson, tudott gondoskodni a szegényekről: csökkentette adójukat, és álruhában

osztott alamizsnát, hogy ne ismerjék fel.

Ilyen Egyházzól kell álmodnunk: olyan Egyházzól, amely képes meghallgatni, párbeszédet folytatni, a gyengébbekre odafigyelni; olyan Egyházzól, amely befogadó mindenki irányába; olyan Egyházzól, amelynek van bátorsága mindenkihez elvinni az evangélium próféciáját.

Kedves testvéreim, Krisztus a jövőnk, mert ő irányítja a történelmet, ő a történelem ura. Erről szilárdan meg voltak győződve hitvallóitok: megannyi püspök, pap, szerzetes és szerzetesnő, akik az ateista üldözés alatt vértanúhalált haltak; ők tanúsítják a magyarság sziklaszilárd hitét. Ez nem túlzás, meggyőződésem, hogy sziklaszilárd hitetek van, és hálát adunk Istennek érte.

Szeretnék megemlékezni Mindszenty bíboros úrról, aki hitt az ima

erejében, olyannyira, hogy szinte szállóigeként idézik szavait: „Ha van egymillió imádkozó magyar, nem félek a holnaptól!”

Legyetek befogadóak, legyetek tanúi az evangélium ígéretének, de mindenekelőtt legyetek az imádság emberei, mert a történelem és a jövő ettől függ. Megköszönöm hiteteket és hűségüket, mindazt a jót, amik vagytok, és amit tesztek.

És nem tudom elfelejteni az Angolkisasszonyok közösségébe tartozó magyar nővérek bátor és türelmes tanúságát, akikkel Argentínában találkoztam, miután a vallásüldözés idején elhagyták Magyarországot. Tanúságtevő, csodálatos nők voltak! Tanúságtételükkel annyi jót tettek velem.

Imádkozom értetek, hogy a hit nagyszerű tanúinak példáját követve sose győzzön le benneteket a

középszerűségbe süllyesztő belső fáradtság, és örömmel haladjatok előre. És kérlek benneteket, hogy továbbra is imádkozzatok értem.

Forrás: <https://www.magyarKurir.hu/haz...>

2023. április 29., szombat

Találkozó a szegényekkel és menekültekkel a Rózsák terei Árpád-házi Szent Erzsébet-templomban

Kedves Testvéreim, jó napot kívánok!

Örülök, hogy közöttetek lehetek.
Köszönöm [Spányi] Antal püspök úr köszöntőszavait, és köszönöm, hogy bemutatta azt a nagylelkű szolgálatot, amelyet a Magyar Egyház a szegényekért és a szegényekkel végez. A szegények és a rászorulóknak

állnak – ezt soha ne feledjük! – az evangélium középpontjában: Jézus ugyanis azért jött, hogy „örömhírt vigyen a szegényeknek” (Lk 4,18). Ez izgalmas kihívás elé állít bennünket, hogy az általunk vallott hit ne legyen egy életidegen szekta foglya, és ne váljon áldozatává egyfajta „lelki egoizmusnak”, vagyis egy olyan lelkiségnek, amelyet a saját belső nyugalom és elégedettségem érdekében alakítok ki. Az igazi hit ezzel szemben az, amely kényelmetlen, amely kockáztat, amely kilép a világba, hogy találkozzon a szegényekkel, és képessé tesz arra, hogy saját életünkkel a szeretet nyelvét beszéljük. Ahogy Szent Pál mondja, szólhatunk bár nyelveken, bírhatunk bölcsességgel és gazdagsággal, ha nincs bennünk szeretet, semmik sincs, és semmik vagyunk (vö. 1Kor 13,1–13).

A tevékeny szeretet nyelve. Ezt a nyelvet beszélte Szent Erzsébet, aki iránt ez a nép oly nagy tisztelettel és szeretettel van. Amikor ma délelőtt megérkeztem, megpillantottam a téren az ő szobrát, amelynek talapzatán látható, ahogyan a szent fogadja a ferences rend kordáját, valamint vízzel oltja egy szegény ember szomját. Ez a hit gyönyörű képe: aki „Istenhez köti magát”, mint Assisi Szent Ferenc, akinek életéből Erzsébet ihletet merített, az megnyílik a szegények iránti szeretetre, mert, ha „valaki azt állítja, hogy: »Szeretem az Istent«, de testvérét gyűlöli, az hazug. Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti az Istent sem, akit nem lát” (1Jn 4,20). Szent Erzsébet, a király leánya az udvari élet jólétében, fényűző és kiváltságos környezetben nőtt fel; mégis, megérintve és átalakítva a Krisztussal való találkozástól, hamarosan elutasította a világ gazdagságát és hiúságait, és

arra érzett vágyat, hogy ezekről lemondva a rászorulókról gondoskodjon. Így nemcsak a jövedelmét, hanem az életét is a legutolsók, a leprások és a betegek szolgálatára áldozta, egészen odáig, hogy személyesen ápolta és a saját vállán vitte őket. Ez a tevékeny szeretet nyelve.

Brigitta is, akinek köszönöm a vallomását, beszélt nekünk erről. Mennyi megpróbáltatásban, mennyi szenvedésben, mennyi kemény munkában volt része, hogy boldoguljon, hogy a gyermekei ne éhezzenek, és a legdrámaibb pillanatban segítségére sietett az Úr. De – ahogy saját szavaival hallottuk – hogyan is avatkozott be az Úr? Ő, aki meghallja a szegények kiáltását, „az elnyomottaknak igazságot szolgáltat, az éhezőknek kenyeret osztogat”, és „fölemeli a megalázottakat” (Zsolt 146,7–8), aligha úgy érkezik, hogy a magasból megoldja a problémáinkat,

hanem gyöngédségének ölelésével közeledik, együttérzést ébresztve a testvérekben, akik észreveszik a szükségét, és nem maradnak közömbösek. Brigitta elmondta: az Úr közelségének megtapasztalását a Görögkatolikus Egyháznak köszönheti, annak a sok embernek, akik mindent megtettek, hogy segítsék, bátorítsák, munkát találjanak neki, támogassák anyagi szükségében és a hit útján. Ez az a tanúságtétel, amely a kötelességünk: együttérzés mindenkivel, különösen azokkal, akiket szegénység, betegség és fájdalom kínoz. Az együttérzés latinul *compassio*, de ez a szó nemcsak együttérzést, hanem együtt szenvedést is jelent! Olyan Egyházra van szükségünk, amely folyékonyan beszél a tevékeny szeretet nyelvét, egy olyan egyetemes nyelvet, amelyet mindenki meghall és megért, még a legtávolabb állók is, még azok is, akik nem hisznek.

És ennek kapcsán köszönetemet fejezem ki a Magyar Egyháznak a tevékeny szeretet melletti elkötelezettségéért, odaadottságáért: létrehoztatok egy olyan hálót, amely összeköti a sok lelkipásztori munkatársat, a sok önkéntest, a plébániai és egyházmegyei karitászokat, de az imacsoportokat, a hívők közösségeit, a más felekezetekhez tartozó szervezeteket is, egyesítve őket abban az ökumenikus közösségben, amely éppen a szeretetből fakad. És köszönöm, hogy – nemcsak nagylelkűen, hanem lelkesen is – oly sok menekültet fogadtatok be Ukrajnából. Meghatódva hallgattam Oleg és családja vallomását; a „ti utazásotok a jövő felé” – egy új jövő felé, távol a háború borzalmaitól – valójában „az emlékezet egy utazásával” kezdődött, mert Oleg felidézte azt a meleg fogadtatást, amelyben évekkal ezelőtt Magyarországon része volt, amikor

szakácsként itt dolgozott. Ennek az
élménynek az emléke arra
bátorította, hogy családjával együtt
elinduljon és ide, Budapestre jöjjön,
ahol nagylelkű vendégszeretetre
talált. A szeretet emléke, amelyben
részesültünk, feléleszti a reményt, és
az élet új útjaira ösztönöz. Az ember
még a fájdalomban és a
szenvedésben is bátorságra talál a
továblépéshez, ha megkapta a
szeretet balzsamát: ez az az erő,
amely segít elhinnünk, hogy nincs
minden veszve és lehetséges egy más
jövő. A szeretet, amelyet Jézus
nekünk ajándékoz és amelynek
megélésére hív minket, hozzájárul
ahhoz, hogy a társadalomból, a
városokból és a szűkebb
környezetünkből kiirtsuk a közöny és
az önzés ártalmát – a közöny
csapását! –, és újra feléleszti a
reményét egy új, igazságosabb és
testvériesebb emberiségnek,
amelyben mindenki otthon érezheti
magát.

Sokan itt sajnos hajléktalanok, a szó szoros értelmében is: sok kiszolgáltatott testvérünket – akik egyedül, számos testi és szellemi korlátozottsággal élnek, akiket a drogfüggőség tönkretett, akik börtönből szabadultak vagy idős koruk miatt magukra maradtak – érintik az anyagi, kulturális és lelki szegénység súlyos formái, és nincs tető a fejük felett, nincs otthonuk, ahol élhetnének. Zoltán és felesége, Anna tettek előttünk tanúságot erről a nagy csapásról: köszönjük szavaitokat. És köszönjük, hogy elfogadtátok a Szentléleknek azt az indítását, amely arra hívott benneteket, hogy bátran és nagylelkűen egy hajléktalanokat befogadó központot hozzatok létre. Mélyen megérintett, hogy az anyagi szükségletek mellett figyelmet fordítotok az emberek lelki sérültségére és méltóságára, gondoskodásotok kiterjed a magányukra és azért vívott

küzdelmükre, hogy szeretettnek és befogadottnak érezzék magukat a világban. Anna azt mondta, hogy „Jézus, az élő Ige éppen a szívüket és a kapcsolataikat gyógyítja, hiszen az ember belülről épülhet újjá” – vagyis újjászületik, amikor megtapasztalja, hogy Isten szemében ő szeretett és áldott.

Ez vonatkozik az egész Egyházra is: nem elég csak kenyeret adni, ami a gyomrot táplálja, hanem az ember szívét is táplálni kell! A tevékeny szeretet nem pusztán anyagi és szociális segítségnyújtás, hanem az egész emberre figyel, és Jézus szeretetével talpra akarja őt állítani: olyan szeretet, amely segít visszanyerni szépségünket és méltóságunkat.

A tevékeny szeretet, a jótékonykodás azt jelenti, hogy van bátorságunk az emberek szemébe nézni! Nem tudsz segíteni a másiknak, ha elfordítod a

tekinteted. A tevékeny szeretet azt a bátorságot igényli, hogy megérintsük a másikat: nem teheted meg, hogy távolról odadobsz pár fillért, és nem érinted meg a másikat! Meg kell érinteni a másikat, rá kell nézni a másokra! És így, az érintéssel és a ránézéssel elindulsz egy úton, egy közös úton azzal a rászorulóval, mely ráébreszt arra, hogy te magad mennyire rászoruló vagy, mennyire rászorulsz az Úr tekintetére és kezére.

Testvéreim, arra bátorítalak benneteket, hogy mindig a szeretet nyelvén beszéljete. Szent Erzsébet életének egyik epizódjában az Úr rózsává változtatta azt a kenyeret, amelyet ő a rászorulóknak vitt. Így van ez veletek is: amikor vállalkoztok arra, hogy kenyeret vigyetek az éhezőknek, az Úr kivirágoztatja az örömet, és az általatok nyújtott szeretettel illatosítja be életeteket. Testvéreim és Nővéreim, kívánom,

hogyan az Egyházban és a hazákban mindig hordozzátok a szeretet illatát, és arra kérlek titeket, hogy továbbra is imádkozzátok értem.

Forrás: <https://www.magyarKurir.hu/haz...>

Találkozó a fiatalokkal a budapesti Papp László Sportarénában

Kedves Testvéreim és Nővéreim, azt szeretném mondani, hogy *köszönöm!* Köszönöm a táncot, köszönöm az éneket, a bátor tanúságtételeket, és köszönöm mindnyájatoknak, hogy itt vagytok: örülök, hogy veletek lehetek! Köszönöm!

[Palánki] Ferenc püspök úr elmondta, hogy az ifjúság a nagy kérdések és a nagy válaszok ideje. Ez igaz, és fontos, hogy legyen valaki, aki provokál, aki meghallgatja a kérdéseiteket, és nem könnyű válaszokat, nem előrecsomagolt válaszokat ad, hanem segít, hogy

bátran vállaljátok az élet kalandját a nagy válaszok keresése során. Előrecsomagolt válaszok nem segítenek, nem tesznek boldoggá. Jézus is segítette az embereket a válaszadásban. *Bertalan*, azt mondtad, hogy Jézus nem valami távoli mesekönyv szereplője, nem is szuperhős egy képregényben, és ez így igaz: Krisztus a testet öltött Isten, az élő Isten, aki közel jön hozzánk. Ő a Barát, a legjobb barát, ő a Testvér, a legjobb testvér, és nagyon jól tud kérdezni.

Az evangéliumban ugyanis ő, aki a Mester, kérdéseket tesz fel, mielőtt válaszokat adna.

Arra gondolok, amikor szembenéz azzal a házasságtörő asszonnyal, akire mindenki ujjal mutogatott. Jézus közbelép, a vádolók elmennek, ő pedig egyedül marad vele. Ekkor szelíden megkérdezi tőle: „Asszony, hova lettek? Senki sem ítelt el?” (Jn

8,10). Ő így válaszol: „Senki, Uram!” (Jn 8,11). És így, ahogy ezt mondja, megérti, hogy Isten nem elítélni, hanem megbocsátani akar.

Ezt jegyezzétek meg: Isten nem elítélni, hanem megbocsátani akar. *Isten mindig megbocsát!* Hogy mondják ezt magyarul [kérdezi a pápa a tolmácsot]. [A tolmács elmondja: Isten mindig megbocsát.] Mondjuk közösen! [A fiatalok: Isten mindig megbocsát!] Még egyszer! [A fiatalok: Isten mindig megbocsát!] Ne felejtsetek el!

Ő minden esésnél kész arra, hogy felemeljen bennünket! Soha nem szabad tehát félnünk, hogy vele járjunk és vele haladjunk előre az élet útján.

Mária Magdolnára is gondoljunk, aki húsvét reggelén elsőként látta a feltámadt Jézust – nem volt makulátlan ennek az asszonynak a múltja, mégis ő látta meg elsőként!

Az üres sír mellett sírt, és Jézus megkérdezte tőle: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” (Jn 20,15). És így, mélységesen meghatódva, Mária Magdolna megnyitja szívét, elmondja neki gyötrelmét, feltárja vágyait és szeretetét: „Hol van az én Uram?”

Most figyeljük meg Jézus első találkozását azokkal, akik a tanítványai lettek. Ketten közülük, akiket Keresztelő János küldött, utána mennek. Az Úr megfordul, és egyetlen kérdést tesz fel: „Mit kerestek?” (Jn 1,38). Én is felteszek egy kérdést nektek, mindenki szótlanul, lelke mélyén válaszoljon. Az én kérdésem ez: „Mit kerestek? Mit kerestek az életben? Mit keresel a szívedben?” Mindenki magában, csendben válaszoljon. „Én mit keresek?” Jézus nem prédikál sokat, nem, hanem úton jár, együtt jár velünk az úton, az oldalunkon halad, közel hozzánk, ott van valamennyiünk mellett. Nem azt

akarja, hogy tanítványai leckét ismételő iskolások legyenek, hanem azt, hogy szabadok legyenek, úton járjanak, egy olyan Isten társai legyenek, aki meghallgat: meghallgatja szükségleteiket, és odafigyel álmaikra. Aztán egy idő múlva a két fiatal tanítvány csúnyán elcsúszik – Jézus tanítványai sokszor elcsúsztak! –, rossz kérést intéznek Jézushoz, nevezetesen, hogy a jobb és bal oldalán ülhessenek, amikor majd király lesz. Magas polcra kíváncsok! Érdekes azonban látni, hogy Jézus nem dorgálja meg őket merészségükért, nem azt mondja nekik: „Hogy merészelitek, még csak ne is álmodjatok ilyenről!” Nem, Jézus nem rombolja le álmaikat, hanem kijavítja álmaik elérésének módját; elfogadja a valami nagyobb felé irányuló vágyukat – hiszen jó az! –, de ragaszkodik egy dologhoz, amit jól meg kell jegyeznünk: az ember nem attól lesz nagy, hogy mások fölé kerekedik, hanem attól, hogy

másokhoz leereszkedik; nem mások kárára, hanem mások szolgálatával (vö. Mk 10,35–45).

[A pápa kéri a tolmácsot, hogy ismétlje meg ezt az utolsó mondatot.] Értitek? Látjátok, kedves Barátaim, Jézus örül annak, ha nagy dolgokat érünk el. Nem azt akarja, hogy lusták és kényelmes emberek legyünk, nem azt akarja, hogy hallgatagok és félénkek legyünk, hanem azt akarja, hogy élők, aktívak, főszereplők, az élet főszereplői legyünk. Ő soha nem kicsinyli le várakozásainkat, hanem éppen ellenkezőleg, felemeli vágyaink mércéjét.

Jézus egyetértene egy közmondásokkal, remélem, hogy jól mondom: Aki mer, az nyer.

De kérdezhetitek: Hogyan lehetünk nyertesek az életben? Két alapvető lépés van, csakúgy, mint a sportban: először is, tűzz ki magas célokat,

másodszor pedig eddz. Tűzz ki magas célokat! Mondd, van-e valamilyen tehetséged? Egészen biztosan van, mindannyiunknak van! Ne tedd félre azt gondolva, hogy a boldogsághoz csak a minimumra van szükséged: diploma, pénzkereső munka, egy kis szórakozás... Nem! Azt hozd játékba, amid van! Van egy jó tulajdonságod? Fektess bele, félelem nélkül, haladj előre! Érzed a szívedben, hogy van olyan képességed, amellyel sok jót tehetsz? Érzed, hogy jó dolog szeretni az Urat, nagy családot alapítani, segíteni a rászorulókon? Haladj előre, ne gondold, hogy ezek elérhetetlen vágyak, hanem fektess az élet nagy céljaiba! Ez tehát az első: *tűzz ki magas célokat!*

Aztán a második: *eddz!* Hogyan? Párbeszédben Jézussal, aki a lehető legjobb edző. Ő meghallgat téged, ő motivál, ő hisz benned – Tudtad ezt? Ő hisz benned! – , tudja, hogyan hozza elő belőled a legjobbat. És

mindig arra hív, hogy csapatjátékos legyél: soha ne egyedül, hanem másokkal együtt! Ez nagyon fontos!

Ha szeretnél egyre érettebbé válni, ha szeretnél fejlődni az életben, akkor csapatjátékos legyél, tartozz közösséghez, közös tapasztalatokat megélve halad előre!

Gondolok például az ifjúsági világtalálkozókra, és megragadom az alkalmat, hogy meghívjalak titeket a következőre, ami augusztus elején lesz Portugáliában, Lisszabonban. Ma nagy a kísértés, hogy beérjük egy mobiltelefonnal és néhány baráttal – kérem, ez nagyon kevés. De még akkor is, ha sokan ezt teszik, még ha nektek is ehhez volna kedvetek, ez semmi jóra nem vezet. Nem zárkózatsz egy kis baráti társaságba, és nem beszélhetsz csak a mobiltelefonoddal: ez – hadd mondjam – elég ostoba dolog!

Az edzésnek is van egy fontos eleme, és erre te, *Krisztina*, azzal emlékeztettél bennünket, hogy az ezernyi rohanás, a lázas sietség és gyorsaság közepette van egy lényeges dolog, ami ma mind a fiataloknak, mind a felnőtteknek hiányzik. Azt mondtad: „Nem hagyunk időt a zajban a csendnek, mert félünk a magánytól, ebben pedig nap mint nap el is fáradunk.” Ezt te mondtad, *Krisztina*. Köszönöm! Azt szeretném mondani nektek: e tekintetben ne féljeteK szembeúszni az árral, találjatok mindennap időt a csendre, hogy megálljatok és imádkozzatok. Ma minden azt mondja nektek, hogy gyorsnak, hatékonynak, gyakorlatilag tökéletesnek kell lennetek, mint a gépek! De, Drágáim, nem vagyunk gépek! Aztán rájövünk, hogy gyakran kifogy a benzin, és nem tudjuk, mit tegyünk. Olyan jó, ha meg tudunk állni tankolni, az akkumulátorokat feltölteni. De vigyázzunk: ne merüljünk el a saját

búskomorságunkban, ne merengjünk a szomorúságainkon, ne gondolkodjunk azon, hogy ki tette ezt vagy azt velem, ne azzal foglalkozzunk, hogyan viselkednek mások; ez nem jó! Ez mérég, ezt ne tegyétek!

A csend az a talaj, amelyen áldásos kapcsolatokat lehet ápolni, mert lehetővé teszi, hogy Jézusra bízunk azt, amit megélünk, hogy arcokat és neveket vigyünk eléje, hogy aggodalmainkat őrá bízunk, hogy bemutassuk neki barátainkat, és elmondjunk értük egy imát. A csend lehetőséget ad arra, hogy elolvassuk az evangélium egy-egy oldalát, amely az életünkhöz szól, hogy Istent imádva a szívünkben békét találjunk. A csend lehetővé teszi, hogy kézbe vegyünk egy olyan könyvet, amelyet nem kell elolvasnunk, de ami segít abban, hogy az emberi lélekben olvassunk, segít a természetet megfigyelni, hogy ne csak az ember

által készített dolgokkal kerülünk kapcsolatba és felfedezzük a minket körülvevő szépséget. De a csend nem arra való, hogy a mobiltelefonokra és a közösségi médiára tapadjunk; nem, kérlek titeket: az élet valódi, nem virtuális, nem egy képernyőn folyik, hanem a világban! Az élet a világban zajlik! Kérem, ne virtualizáljátok az életet!

Ismétlem: ne virtualizáljátok az életet, amely konkrét. Értitek?

A csend az ima ajtaja, az ima pedig a szeretet ajtaja. *Dóra*, szeretnék köszönetet mondani neked, mert úgy beszéltél a hitről, mint egy szerelmi történetről – szép ez, ez a te tapasztalatod –, ahol mindennap szembesülsz a kamaszkor nehézségeivel, de tudod, hogy van Valaki veled, van Valaki érted, és ez a Valaki, Jézus, nem fél attól, hogy veled győzze le az összes akadályt, amellyel találkozol. Az ima segít

ebben, mert párbeszéd Jézussal, ahogy a szentmise is találkozás vele, a gyónás pedig az az ölelés, amelyet tőle kapsz. *Liszt Ferenc*, a ti nagy zeneszerzőtök jut eszembe.

Zongorájának tisztítása közben találtak néhány rózsafüzérszemet, amelyek talán beleestek a hangszerbe, és eltörtek. Ez a nyom arra enged következtetni, hogy egy-egy kompozíció vagy fellépés előtt, vagy talán egy rövid, elszórakoztató zongorajáték közben is imádkozni szokott: beszélt az Úrhoz, beszélt a Szűzanyához arról, hogy mit szeret, művészetét és tehetségét imádságba helyezte el.

Az imádkozás nem unalmas dolog! Mi tesszük unalmassá. Az imádság találkozás, találkozás az Úrral: szép ez! És amikor imádkozol, ne félj Jézus elé vinni mindazt, ami a belső világodban zajlik: a szeretetedet, félelmeidet, problémáidat, várakozásaidat, emlékeidet,

reményeidet, mindent, még a
bűneidet is! Ő mindent megért!

Az imádság életről szóló párbeszéd,
az imádság élet. *Bertalan*, ma nem
szégyellted azt, hogy nyíltan beszélj a
szorongásról, amely néha megbénít,
és a hit megtalálásának
küzdemeiről. Nagyon szép, ha
megvan benned az igazság
bátorsága, ami nem azt jelenti, hogy
megmutatod, hogy soha nem félsz,
hanem hogy megnyílsz, és megosztod
gyarlóságaidat az Úrral és másokkal,
anélkül, hogy elrejténéd, anélkül,
hogy másnak mutatnád magad,
anélkül, hogy álarcot viselnél.
Köszönöm a tanúságtételeidet,
Bertalan, köszönöm! Az Úr, ahogy az
evangélium minden oldalon
elmondja nekünk, nem rendkívüli
emberekkel tesz nagy dolgokat,
hanem valódi, hozzák hasonlóan
korlátolt emberekkel. Ezzel szemben
azok, akik a saját képességeikre
hagyatkoznak és a látszat szerint

élnék, hogy úgy látsszék, a helyükön vannak, távol tartják Istent a szívüktől, mert a szívük egyedül önmagukkal van tele. Jézus a kérdéseivel, a szeretetével, a Lelkével mélyünkre hatol, hogy igaz emberekké tegyen bennünket. És ma nagy szükség van az igaz emberekre!

Hadd mondjak nektek valamit: tudjátok, milyen veszély fenyeget ma bennünket? Hogy látszatemberek, hamis emberek legyünk. Kérlek benneteket, sose legyetek hamisak, mindig igaz emberek legyetek, a magatok igazságával! [Mondhatná valaki:] „Ó, Atyám, szégyellem magam, mert nem vagyok jó, tudod, Atyám, ott vannak bennem a magam csúnya dolgai...” Nézz előre, az Úrra, légy bátor! Az Úr úgy szeret bennünket, amilyenek vagyunk, amilyenek most vagyunk, ilyenek szeret bennünket! Légy bátor, és menj előre! Ne ijedjete meg a nyomorúságaitoktól!

Ennek kapcsán megragadott az, amit te, *Tódor*, elmondtál, kezdve a neveddel, amelyet *Boldog Romzsa Tódor* tiszteletére viselsz, aki nagy hitvalló, és aki arra hív bennünket, hogy ne éljünk félmegoldásokkal. Fel akartál rázni, mondván, hogy a missziós buzgalmat elaltatja biztonságos és kényelemes életünk, miközben innen nem túl távol háború és szenvedés az úr. Íme, ez a felhívás: vegyük kezünkbe életünket azért, hogy segítsünk a világot békeességben élni.

Mindannyian tegyük fel magunknak a kérdést: Én mit teszek másokért, mit teszek a társadalomért, mit teszek az Egyházért, mit teszek az ellenségeimért? A saját érdekeimet szem előtt tartva élek, vagy kockáztatok másokért, érdekeimre nem gondolva?

Kérlek benneteket, kérdezzünk rá, hogy mennyire vagyunk önzetlenek,

mennyire vagyunk képesek szeretni, Jézus példája szerint szeretni, vagyis szeretni és szolgálni.

Kedves Barátaim, van még egy utolsó dolog, amit szeretnék megosztani veletek, egy jelenet az evangéliumból, amely összefoglalja azt, amiről beszéltünk. Másfél évvel ezelőtt itt voltam az eucharisztikus kongresszuson; János evangéliumában, a hatodik fejezetben van egy gyönyörű eucharisztikus történet, amelynek középpontjában egy fiatalember áll. Egy fiatalember, aki a tömegben Jézust hallgatta. Valószínűleg tudta, hogy ez sokáig fog tartani, és előrelátó volt: ebédet vitt magával – talán ti is hoztatok magatokkal szendvicset? Jézus megszánja a tömeget, és jól akarja lakatni őket – több mint ötezren voltak –, ezért a maga módján kérdéseket tesz fel a tanítványoknak, hogy felszabadítsa energiáikat. Megkérdi egyiküket,

hogy miként lakassa jól a sokaságot, és egy „könyvelői” válasz érkezik: „Kétszáz dénár árú kenyér sem elég, hogy csak egy kevés jusson is mindenkinek” (Jn 6,7). Mintha azt mondaná: ez matematikailag lehetetlen. Eközben egy másik meglátja ezt a fiút, és megjegyzi, de ismét pesszimistán: „Van itt egy fiú, akinek van öt árpakenyere és két hala, de mi az ennyinek?” (Jn 6,9). Ennyi, ez az öt kenyér és két hal azonban elég Jézusnak, hogy véghezvigye a kenyérszaporítás híres csodáját. Ugyanígy, a mi kis dolgaink, a bűneink is, elegendőek Jézusnak. És mit kell tennünk? Jézus kezébe kell helyeznünk: ennyi elég!

Az evangélium azonban nem említ meg egy részletet, melyet inkább a képzeletünkre bíz: hogyan vették rá a tanítványok azt a fiatalembert, hogy odaadja mindenét? Talán megkérték, hogy adja oda az ebédjét, ő pedig körülnézett, és látta, hogy

több ezer ember van itt. És talán hozzájuk hasonlóan ő is azt válaszolta: „Nem elég, miért kértek engem, inkább a ti dolgotok, akik Jézus tanítványai vagytok, az, hogy gondoskodjatok erről? Ki vagyok én?” Aztán talán azt mondták neki, hogy maga Jézus kéri ezt. És ő rendkívüli dolgot tesz: megbízik bennük. Ez a fiatalember, aki hozott magának ebédrevalót, bízik bennük: mindent odaad, semmit sem tart meg magának. Azért jött, hogy Jézustól kapjon, és azon kapja magát, hogy ő az, aki Jézusnak ad. De így történik meg a csoda. A megosztásból születik: a Jézus által véghez vitt megsokszorozás akkor kezdődik, hogy az a fiatalember megosztja vele és másokkal azt, amije van. Annak a fiatalembernek a keveséből Jézus kezében sok lesz. Íme, ide vezet a hit: az adakozás szabadságához, a nagylelkűség lelkesedéséhez, a félelmek legyőzéséhez, az önmagunk kockára tételéhez!

Barátaim, ti mind értékesek vagytok Jézus számára, és számomra is! Ne feledjétek, hogy senki sem veheti át helyeteket a világ történelmében, az Egyház történelmében: senki sem veheti át helyeteket! Senki sem képes arra, amire csak ti vagytok képesek.

Segítsünk egymásnak elhinni, hogy szeretnek bennünket, és értékesek vagyunk, hogy nagy dolgokra vagyunk teremtve. Imádkozzunk ezért, és bátorítsuk egymást ebben! És ne feledkezzetek meg arról, hogy imádkozzatok értem is. *Köszönöm!*

Forrás: <https://www.magyarKurir.hu/haz...>

2023. április 30., vasárnap

Szentmise a Kossuth téren

Jézusnak a mai evangéliumi szakasz végén elhangzó szavai összefoglalják küldetésének lényegét: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen” (Jn 10,10). Így tesz a jó pásztor: életét adja juhaiért. Jézus tehát, mint egy pásztor, aki a nyáját keresi, azért jött, hogy megkeressen minket, amikor elveszettek voltunk; eljött mint pásztor, hogy kiragadjon minket a halálból; mint olyan pásztor, aki ismeri és végtelen gyengédséggel szereti juhait – aki az Atya nyájába vezetett és az ő gyermekeivé tett minket.

Szemléljük hát a Jó Pásztor képét, és időzzünk el két cselekedeténél, melyeket az evangélium szerint a juhaiért tesz: először *nevükön szólítja*, majd pedig *kivezeti* őket.

1. Először is „nevükön szólítja juhait” (Jn 10,3). Üdvösségünk történetének kezdetén nem mi állunk, nem a mi

érdemeink, képességeink,
eszközeink; a kiindulópont Isten
hívása, az ő vágyakozása utánunk,
hogy elérjen minket, az ő értünk
érezett aggodalma, az ő irgalmának
bősége, amellyel meg akar menteni a
bűntől és a haláltól, hogy életet adjon
bőségben és vég nélküli örömet.
Jézus az emberiség jó pásztoraként
jött, hogy nevünkön szólítson és
hazavezessen minket. Ezért mi
hálatelt szívvel emlékezhetünk meg
az ő szeretetéről, amit már akkor
tanúsított irántunk, amikor még
távol voltunk tőle. Igen, miközben
„mi mindnyájan, mint a juhok,
tévelyegtünk”, és „ki-ki a maga útjára
tért” (Iz 53,6), ő magára vette
gyarlóságainkat, és maga hordozta
vétkünk terhét, hogy visszavigyen
minket az Atya szívéhez. Így
hallottuk Péter apostoltól a
Szentleckében: „Olyanok voltatok
ugyanis, mint a tévelygő juhok, de
most megtértetek lelketek
pásztorához és oltalmazójához” (1Pt

2,25). És még ma is, minden élethelyzetünkben, mindabban, ami a szívünket nyomja, a veszteségeinkben, a félelmeinkben, a vereség időnként ránk törő érzésében, a szomorúság börtönében, ami azzal fenyeget, hogy elveszi a szabadságunkat, ő hív minket. Ó Pásztorként jön, és nevünkön szólít minket, hogy elmondja, az ő szemében milyen értékesek vagyunk. Jön, hogy meggyógyítsa sebeinket és magára vegye gyengeségeinket, hogy az ő nyájában egységre hívjon minket és megismerjük az Atyát és egymást.

Testvérek, ahogy ma reggel itt vagyunk, érezzük meg annak örömét, hogy Isten szent népe vagyunk: mindannyian az ő meghívásából születünk; ő gyűjtött egybe minket, és ezért vagyunk az ő népe, az ő nyája, az ő Egyháza. Azért hívott itt egybe minket, különbözzünk bár egymástól és

tartozzunk bár különböző közösségekhez, hogy szeretetének nagysága mégis egyetlen ölelésben egyesítsen minket. Olyan szép, ahogy most együtt vagyunk: püspökök és papok, szerzetesek és világi hívők; olyan jó, hogy ezt az örömet más keresztény felekezetek küldötteivel, a zsidó közösség vezetőivel, a civil szervezetek képviselőivel és a diplomáciai testülettel is megoszthatjuk. Ez a katolicitás: mindannyiunkat, akiket a Jó Pásztor név szerint szólított meg, arra hívott, hogy szeretetét befogadjuk és továbbadjuk, hogy az ő nyáját befogadóvá tegyük és sohasem kirekesztővé. És ezért mindannyian arra kaptunk meghívást, hogy ápoljuk a testvériség és az együttműködés kötelékeit, megosztás nélkül, anélkül, hogy közösségünket saját tulajdonunknak tekintenénk, anélkül, hogy elmerülnénk a saját területünk védelme fölötti

aggódásban, hanem megnyílván a kölcsönös szeretet előtt.

2. Miután a Pásztor nevében szólította juhait, „kivezeti őket” (Jn 10,3).

Először a nyájba tereli őket a meghívás által, most pedig kivezeti őket. Isten először az ő családjába gyűjt össze minket, hogy az ő népévé váljunk, majd pedig elküld a világba, hogy bátran és félelem nélkül az örömhír hirdetőivé, a minket megújító Szeretet tanúivá váljunk. Ezt a mozgást – belépni és kilépni – egy másik, Jézus által használt képpel is megragadhatjuk, mégpedig a kapu képével. Ő azt mondja: „Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözülni fog, ki-be jár és legelőt talál” (Jn 10,9). Hallgassuk meg újra figyelmesen: *bemegy* és *kijön*. Jézus a kapu, amely szélesre tárult, hogy beléphessünk az Atya közösségébe és megtapasztalhassuk irgalmát; de mint köztudott, a nyitott kapu nemcsak arra szolgál, hogy

belépünk valahová, hanem arra is, hogy elhagyjuk azt a helyet, ahol vagyunk. Így hát, miután visszavezetett minket Isten karjai közé és az Egyház közösségébe, Jézus az a kapu, amely a világba irányít minket: arra buzdít, hogy menjünk ki, és találkozzunk testvéreinkkel. Jegyezzük meg jól: mindannyian – senkit sem kizárva ebből a „mindannyian”-ból – erre kaptunk meghívást: hogy kilépjünk a komfortzónánkból, és legyen bennünk bátorság eljutni az összes perifériára, ahol szükség van az evangélium világosságára (vö. *Evangelii gaudium apostoli buzdítás*, 20).

Testvérek, a „kifelé” lét azt jelenti, hogy Jézushoz hasonlóan mindannyian nyitott kapukká válunk. Szomorú és fájdalmas zárt kapukat látni: önzésünk zárt kapuit azok előtt, akikkel nap mint nap elmegyünk egymás mellett;

individualizmusunk zárt kapuit egy olyan társadalomban, amely sokakat azzal fenyeget, hogy elsorvasztja őket a magány; a szenvedők és a szegénységben élők iránti közönyünk zárt kapuit; a zárt kapukat azokkal szemben, akik idegenek, mások, menekültek, szegények. Végül pedig egyházi közösségeink zárt kapuit: bezárkózva magunk közé, bezárkózva a világ előtt, bezárkózva azok előtt, akik „nincsenek rendben”, bezárkózva azok előtt, akik Isten bocsánatára vágnak. Testvérek, kérlek benneteket: nyissuk ki a kapukat! Próbáljunk mi is – szavakkal, gesztusokkal, hétköznapi tettekkel – olyanok lenni, mint Jézus: nyitott kapuk, olyan kapuk, amelyeket senki előtt nem csapnak be, olyan kapuk, amelyeken mindenki beléphet és megtapasztalhatja az Úr szeretetének és megbocsátásának szépségét.

Ezt különösen magamnak, illetve püspök- és paptestvéreimnek ismétlem: nekünk, pásztoroknak. Mert a pásztor, mondja Jézus, nem rabló és nem tolvaj (vö. Jn 10,8), vagyis nem él vissza a szerepével, nem nyomja el a rábízott nyáját, nem „lopja el” a teret világi testvéreitől, nem gyakorol merev tekintélyt. Testvérek, bátorítsuk egymást, hogy egyre inkább nyitott kapuk legyünk: Isten kegyelmének „segítői”, szakértői a közelségnek, akik készek felajánlani az életüket, ahogyan Jézus Krisztus, a mi Urunk és mindenünk, aki kitárt karokkal tanít minket a kereszt trónusáról és napról napra megmutatja nekünk az értünk megtört élő kenyeret az oltáron. És mondom ezt a világi testvéreknek, a katekétáknak, a lelkipásztori munkatársaknak, a politikai és társadalmi felelősséget viselőknek, és azoknak is, akik egyszerűen csak élnek, néha nehézségek árán a mindennapi életüket: legyetek nyitott

kapuk. Engedjük be szívünkbe az élet Urát, az ő igéjét, aki vigasztal és gyógyít, utána pedig lépünk ki, és váljunk mi magunk is nyitott kapukká a társadalomban! Legyünk nyitottak és befogadóak egymás felé, hogy segítsük Magyarországot a testvériség és a béke útján növekedni.

Szeretteim, Jézus, a Jó Pásztor nevünkön szólít minket, és végtelen gyengédséggel gondoskodik rólunk. Ő a kapu, és aki őrajta keresztül lép be, annak örök élete van: ő a mi jövőnk, a „bőséges élet jövője” (vö. Jn 10,10). Ezért soha ne csüggedjünk el, soha ne engedjük, hogy megfosszanak minket attól az örömtől és békességtől, amelyet ő adott nekünk, ne zárkózzunk be a problémákba vagy a fásultságba! Hagyjuk, hogy a mi Pásztorunk kísérjen minket: vele az új élet fényében ragyogjon az életünk, a

családjaink, keresztény közösségeink
és egész Magyarország!

Forrás: [https://www.magyarkurir.hu/
haz...](https://www.magyarkurir.hu/haz...)

Regina Caeli

Köszönöm Erdő bíboros úr szavait.
Köszöntöm Köztársasági Elnök
Asszonyt, Miniszterelnök Urat és a
társadalmi élet jelen lévő képviselőit.
Mivel hamarosan visszatérek
Rómába, szeretném kifejezni
hálámat püspöktestvéreim, a
lelkipásztorok, a szerzetesek és
szerzetesnők és az egész szeretett
magyar nép felé azért a fogadtatásért
és szeretetért, amelyet ezekben a
napokban megtapasztaltam. És
kifejezem hálámat azoknak, akik
messziről jöttek ide, és azoknak, akik
oly sokat dolgoztak ezért a
látogatásért. Mindannyiótoknak
mondom: köszönöm, Isten fizesse
meg! Külön is szeretnék
megemlékezni a betegekről és az

idősekről, azokról, akik nem tudtak itt lenni, azokról, akik egyedül érzik magukat, és azokról, akik elvesztették az Istenbe vetett hitüket és az életbe vetett reményüket. Közel vagyok hozzátok, imádkozom értetek, és megáldalak benneteket.

Köszöntöm a diplomatákat és a más keresztény felekezetekhez tartozó testvéreket. Köszönetet mondok jelenlétetekért, és azért, hogy ebben az országban a különböző felekezetek és vallások kapcsolatban vannak egymással és kölcsönösen támogatják egymást. Erdő bíboros úr azt mondta, hogy „a nyugati kereszténység keleti határán élünk ezer éve”. Olyan szép, hogy a határok nem elválasztó vonalakat jelentenek, hanem kapcsolódási pontokat; és hogy a Krisztusban hívők azt a szeretetet helyezik előtérbe, amely egymással összeköt, és nem a történelmi, kulturális és vallási különbségeket, amelyek egymástól

elválasztanak. Az evangélium egyesít bennünket, és azáltal, hogy visszatérünk a forráshoz, a keresztények útja Jézus, a Jó Pásztor akarata szerint folytatódik, akinek az a szándéka, hogy egy nyájban egyesüljünk.

Forduljunk most a Szűzanyához. Őrá bízok minden magyart, a Magyarok Nagyasszonyára, akit királynőként és patrónaként hívtok segítségül. És innen, e nagyszerű városból és e nemes országból az ő szívére szeretném bízni az európai kontinens hitét és jövőjét, amelyre e napokban sokat gondoltam, különösképpen a béke ügyét. Szent Szűz, tekints a különösen sokat szenvedő népekre! Tekints különösen a szomszédos, meggyötört ukrán népre, és az orosz népre, neked szentelt népeidre!

Te, aki a Béke Királynője vagy, öntsd az emberek és a népek vezetőinek

szívébe a vágyat, hogy a békét építsék, hogy a következő nemzedékeknek a remény jövőjét nyújtsák, ne a háborút; egy bölcsőssel és nem sírokkal teli jövőt; egy testvérekkel és nem falakkal teli világot!

Reád tekintünk, Istennek szent anyja: Jézus feltámadása után te kísérted a keresztény közösség első lépéseit, az imádságban egységessé és állhatatossá téve őket (vö. ApCsel 1,14). Így tartottad össze a hívőket, engedelmes és segítő példáddal őrizve az egységet. Hozzád imádkozunk az Egyházért Európában, hogy újra megtalálja az imádság erejét, hogy újra felfedezze a te alázatodat és engedelmességedet, a tanúságtétel lelkesedését és az igehirdetés szépségét. Reád bízunk ezt az Egyházat és ezt az országot. Te, aki Fiad feltámadásának örvendeztél, töltsd el szívünket az ő örömeivel.

Kedves testvéreim, azt kívánom nektek, hogy Krisztus örömét terjesszétek: Isten éltesen benneteket! Hálás vagyok nektek ezekért a napokért, a szívemben hordozlak benneteket, és kérlek, hogy imádkozzatok értem. *Isten, áldd meg a magyart!*

Forrás: <https://www.magyarkurir.hu/haz...>

Találkozó az egyetemi és a kulturális élet képviselőivel a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológiai és Bionikai Karán

Kedves Testvérek, jó napot kívánok!

Köszöntöm mindnyájukat, és köszönöm az elhangzott szép szavakat, amelyekre rövidesen kitérek. Ez a magyarországi látogatásom utolsó találkozója, és hálás szívvel idézem fel a Duna folyását, amely összeköti és egyesíti

ezt az országot sok más országgal, nemcsak földrajzi, hanem történelmi értelemben is. A kultúra bizonyos értelemben olyan, mint egy nagy folyó: összeköt, átfolyik az élet és a történelem különböző területein, összeköti azokat, és lehetővé teszi, hogy az ember eligazodjon a világban, magához öleljen távoli országokat és vidékeket, csillapítja az elme szomját, öntözi a lelket, és gyarapítja a társadalmat. Maga a kultúra szó a colere (coltivare), a megművelni igéből ered: a tudás mindennapi vetést jelent, amely a valóság barázdáiba hullva gyümölcsöt terem.

Száz évvel ezelőtt Romano Guardini, a híres értelmiségi, aki a hit embere volt, egy, a vizeinek köszönhetően különlegesen szép vidéken járva értékes kulturális felismerésre jutott. Ezt írta: „Ezekben a napokban jobban megértettem, mint valaha, hogy a tudásnak két formája van [...],

az egyik arra késztet, hogy elmerüljünk a tárgyban, és annak környezetében, hogy az ember, aki a tudást keresi, megpróbálja benne élni; a másik ezzel szemben összegyűjti a dolgokat, szétbontja őket, dobozokba rendezi őket, uralmat és birtokot szerez felettük, uralkodik rajtuk” (*Lettere dal Lago di Como. La tecnica e l'uomo [Levelek a Comói-tótól. A technika és az ember]*, Morcelliana, Brescia, 2022, 55).

Megkülönbözteti az alázatos és kapcsolatot teremtő tudást, amely olyan, mint „az uralkodás, mely a szolgálat révén valósul meg; a természet szerinti teremtés, amely nem lép át a megállapított határokon” (57. o.), az ismeret egy másik módjától, amely „nem megfigyel, hanem elemez [...], már nem merül el a tárgyban, hanem megragadja azt” (56. o.).

A megismerésnek ebben a második módjában „az energiák és az

anyagok egyetlen cél felé haladnak: a gép felé” (58. o.), és „így az élőlény leigázásának technikája fejlődik ki” (59–60. o.). Guardini nem démonizálja a technológiát, amely jobb életet és kommunikációt tesz lehetővé, és számos előnnyel jár, de figyelmeztet annak kockázatára, hogy az élet szabályozó elvévé, ha nem uralkodójává válhat. Ebben az értelemben felismer egy nagy veszélyt: „Az ember elveszíti mindazt a belső kötődését, amely a természettel összhangban álló egységes mértéket és kifejezési formákat biztosít számára”, és „miközben belső lényében körvonalak, mérték- és irány nélkülivé vált, önkényesen határozza meg céljait és az általa uralt természeti erőket azok megvalósítására kényszeríti” (60. o.). Az utókornak pedig egy nyugtalanító kérdést hagy hátra: „Mi lesz az élettel, ha ilyen igába kerül? [...] Mi lesz [...], ha szembekerülünk a

technológia uralkodó kényszerével? Az élet mára már a gépek rendszerébe van foglalva. [...] Egy ilyen rendszerben megmaradhat-e az élet életnek?” (61. o.).

Maradhat-e élet az élet? Ezt a kérdést, különösen is itt, ahol az információs technológiát és a „bionika tudományát” kutatják, helyénvaló feltenni. Valóban, amit Guardini felismert, az ma is nyilvánvalónak látszik: gondoljunk csak az ökológiai válságra, melynek során a természet egyszerűen csak reagál arra az eszközszerű bánásmódra, ahogyan kezeljük. Gondoljunk a korlátok hiányára, a „meg tudod tenni, tehát szabad” logikájára. Gondoljunk arra a törekvésre is, amely nem az embert és kapcsolatait, hanem az embert mint a saját igényeire összpontosító, nyereséget hajszoló és a valóságot mohón megragadni vágyó egyént állítja a középpontba. És gondoljunk

ennek folyamányaként a közösségi kötelékek elsorvadására, aminek következtében a magány és a félelem úgy tűnik, hogy egzisztenciális élethelyzetből társadalmi élethelyzetté lesz. Hány és hány elszigetelt, nagyon „közösségi” és kevésbé közösségi ember él közöttünk, akik mintegy ördögi körben a technológia vigaszaihoz folyamodnak, hogy kitöltsék azt az ürességet, amelyet éreznek, és egyre eszeveszettebben kergetik ezeket, miközben a kegyetlen kapitalizmus rabszolgái lesznek, és saját gyengeségeik még fájdalmasabbá válnak abban a társadalomban, amelyben a külső gyorsaság kéz a kézben jár a belső törékenységgel. Ez a dráma! Ezzel nem akarok pesszimizmust kelteni – ez ellentétes lenne azzal a hittel, amelyet örömmel vallok –, hanem elgondolkodni szeretnék a „létezés és a birtoklás önhittségén”, amelyet Homérosz már az európai kultúra

hajnalán is fenyegetésként ismert fel, és amelyet a technokrata paradigma tovább súlyosbít, az algoritmusok olyasféle használatával, amely emberség további szétesésének veszélyét jelentheti.

Egy általam már többször idézett műben, *A világ ura* című regényében Robert Benson megállapítja, hogy „különbség van külső és belső nagyság között és hogy nagy hatású külső nem zár ki jelentéktelen belsőt” (Budapest, 1912, 21. o.). Ebben, a több mint egy évszázaddal ezelőtt született, bizonyos értelemben „prófétai” könyvben egy olyan jövőt írnak le, amelyet a technológia ural, és amelyben a haladás nevében mindent uniformizálnak: mindenütt új „humanizmust” hirdetnek, mely eltörli a különbségeket, megszünteti a nemzeteket, és eltörli a vallásokat. Eltörli a különbségeket, az összeset! Az ellentétes ideológiák homologizációba torkollnak, mely

ideológiailag gyarmatosít. Ez a dráma, az ideológiai gyarmatosítás! A gépekkel kapcsolatba kerülő ember egyre inkább egysíkúvá válik, miközben a közösségi élet szomorúvá és ritkává lesz. Ebben a Benson által leírt fejlett, de komor világban, ahol mindenki érzéketlennek és érzés nélkülinek tűnik, kézenfekvő a betegek leselejtezése és az eutanázia alkalmazása, valamint a nemzeti nyelvek és kultúrák eltörlése az egyetemes béke érdekében, ami a valóságban a beleegyezés kierőszakolásán alapuló üldözéssé válik, olyannyira, hogy az egyik főszereplő megállapítja: „a világ csodálatosan élénknek látszik, de mintha minden ideges volna, mintha felforrna” (122. o.).

Azért vállalkoztam erre a komor vizsgálódásra, mert a kultúra és az egyetem szerepe ebben a kontextusban érvényesül a legjobban. Az egyetem ugyanis,

amint azt már a neve is jelzi, az a hely, ahol a gondolat születik, növekszik és érlelődik, nyitott és szimfonikus; nem egyhangú, nem zárt, hanem nyitott és szimfonikus.

Ez az a „templom”, ahol a tudás arra hivatott, hogy kiszabaduljon a birtoklás és felhalmozás szűk korlátai közül, hogy kultúrává váljon, vagyis „művelése” legyen az embernek és az őt megalapozó viszonyoknak: a természetfelettel, a társadalommal, a történelemmel, a teremtéssel.

A II. Vatikáni Zsinat ezzel kapcsolatban megállapítja, hogy „a kultúrának a személyiség teljes tökéletesedését, a közösség és az egész emberi nem javát kell szolgálnia. Éppen ezért úgy kell kiművelni a szellemet, hogy fokozódjék benne a képesség a csodálatra, a lényeglátásra, a szemlélődésre, az önálló

ítéletalkotásra, továbbá a vallási, erkölcsi és szociális érzék kifejlesztésére” (*Gaudium et spes* lelkipásztori konstitúció, 59.). Már az ókorban azt mondták, hogy a filozofálás kezdete a csodálkozás, az elcsodálkozás képessége. Ebben az összefüggésben nagyon nagyra értékelem szavaitokat. Így az Ön szavait is, Főtitelendő Rektor Úr, amelyek szerint „minden igazi tudósban van tehát valami az írástudóból, a papból, a prófétából és a misztikusból”, és „nemcsak érteni vágyunk a tudomány segítségével, hanem helyesen cselekedni is, vagyis emberséges, szolidáris civilizációt, fenntartható kultúrát, környezetet építeni. Csak alázatos szívvel mehetünk fel nemcsak az Úr, de a tudomány hegyére is.”

Így igaz: a nagy tudósok szerények. *Az élet titka viszont csak azok előtt tárul fel, akik tudják, hogyan kell a kis dolgokat megragadni.* Ebből a

szempontból gyönyörű volt, amit *Dorottya* mondott nekünk: „Újabb és újabb apróságokat felfedezve merülünk el Isten művének komplexitásában.” Így értelmezve a kultúra valóban a humanitás megőrzését jelenti. Elmélyül a szemlélődésben és olyan embereket formál, akik nincsenek kiszolgáltatva a pillanatnyi divatnak, hanem szilárdan meggyökereznek a dolgok valóságában. Olyan embereket, akik a tudomány alázatos tanítványaiként érzik, hogy nyitottnak és kommunikatívnak kell lenniük, nem pedig merevnek és harciasnak. Akik szeretik a kultúrát, valójában soha nem érzik, hogy célba értek volna és a helyükön lennének, hanem egészséges nyugtalanságot hordoznak magukban. Olyanok, akik kutatnak, kérdeznek, kockáztatnak és felfedeznek; tudják, hogyan lépjenek ki saját biztonságukból, hogy alázatosan közel merészkedjenek az élet misztériumához, ami

nyugtalansággal, nem pedig megszokással jár; akik nyitottak más kultúrák felé, és érzik a tudás megosztásának szükségességét. Ez az egyetem szellemisége, és köszönöm, hogy ezt úgy élik meg, ahogyan Major professzor úr megfogalmazta: milyen szép dolog is az együttműködés más oktatási szervezetekkel közös kutatási programok révén, és az is, hogy a világ más régióiból, például a Közel-Keletről, különösen a meggyötört Szíriából érkező hallgatókat fogadnak. Azáltal, hogy az ember nyit mások felé, jobban megismeri önmagát. A nyitottság, a mások felé való megnyílás olyan, mint egy tükör: jobban megismerem magam általa.

A kultúra elvezet minket önmagunk megismeréséhez. Erre emlékeztet a klasszikus ókor gondolkodása, amelynek sosem szabad elhalványulnia. A delphoi jósva híres szavai jutnak eszünkbe: „Ismerd meg

önmagad!” Ez az egyik kulcsgondolat, amelyet búcsúzóul rátok szeretnék bízni. De mit is jelent megismerni önmagadat? Azt jelenti, hogy fel kell ismernünk határainkat, és ebből következően meg kell fékeznünk önelégültségben gyökerező önhittségünket. Ez hasznos számunkra, mert elsősorban azáltal, hogy magunkat teremtményként ismerjük fel, válunk alkotóvá és merülünk el a világban, ahelyett, hogy uralnánk azt. És miközben a technokrata gondolkodás a határokat nem ismerő haladást hajszolja, az ember valójában törékeny, és gyakran épp a határain érti meg, hogy Istentől függ, és hogy össze van kapcsolva másokkal és a teremtéssel. A delphoi jósda felirata tehát egy olyan megismerésre hív bennünket, amely az alázatból, a korlátból, a korlátot elfogadó alázatból kiindulva fedezi fel csodálatos lehetőségeit, amelyek messze túlmutatnak a technológia

lehetőségein. Önmagunk megismerése máshogy fogalmazva arra szólít fel, hogy egy erényes dialektikába integráljuk az ember törékenységét és nagyságát. Ennek az ellentétnek a csodájából születik a kultúra: soha nem megelégedett, mindig kereső, nyugtalan és közösségi, végességében fegyelmezett és az abszolútumra nyitott. Kívánom, hogy az igazság ezen izgalmas felfedezésének művelői legyetek!

A másik kulcsgondolat pedig épp az igazságra utal. Ez Jézus Krisztus egyik mondata: „Az igazság szabaddá tesz titeket” (Jn 8,32).

Magyarországon egymást követték azok az ideológiák, amelyek igazságként mutatkoztak be, de szabadságot nem adtak. És ez a veszély ma sem szűnt meg: gondolkodok itt a kommunizmusból a konzumizmusba való átmenetre. Mindkét „izmus” közös vonása a szabadság hamis eszméje; a

kommunizmus „szabadsága” olyan „szabadság” volt, amelyet rákényszerítettek az emberekre, amelyet kívülről korlátoztak, amelyben mások döntöttek; a konzumizmus „szabadsága” pedig egy szabadelvű, hedonista, önelégedett „szabadság”, amely a fogyasztás és a tárgyak rabszolgáivá tesz bennünket. Milyen könnyű eljutni a gondolkodásra mért korlátoktól, ami a kommunizmusé, a saját magunk korlátok nélküli elgondolásához, ami a konzumizmusé! A korlátolt szabadságból egy korlátok nélküli szabadságba. Jézus viszont kiutat kínál, amikor azt mondja, hogy az az igaz, ami az embert felszabadítja, ami az embert a függőségeiből és bezárkózásaiból kiszabadítja. Ennek az igazságnak a kulcsa a szeretettől soha el nem szakadó, kapcsolatban maradó, alázatos és nyitott, konkrét és közösségi, bátor és alkotó megismerés. Ez az, aminek a

művelésére az egyetemek hivatottak, és amit a hitnek táplálnia kell. Ezért kívánom, hogy ez és minden más egyetem az egyetemesség és a szabadság központja, a humanizmus termékeny műhelye és a remény laboratóriuma legyen. Szívemből adom áldásomat, és köszönetet mondok azért, amit tesztek. Köszönöm!

Forrás: <https://www.magyarkurir.hu/fer...>

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/a-szentatya-apostoli-latogatas-magyarorszagon/> (2025.04.01.)